

POSTANOWIENIE

29 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 29 października 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa E. spółka komandytowa w H.

przeciwko T. spółce akcyjnej w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej E. spółka komandytowa w H.

od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z 30 marca 2023 r., VI Ga 65/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia powodowi odpisu niniejszego postanowienia, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego. A.W.**

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest

sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 389⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jako oczywiście uzasadnionej. Zdaniem skarżącego przywołane podstawy kasacyjne, tj. naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 327¹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 387 § 2¹ k.p.c., oraz wynikające z nich konsekwencje, pozwalają mówić o popełnieniu w sprawie błędów skutecznie dyskwalifikujących zaskarżony wyrok Sądu drugiej instancji. Sąd Odwoławczy rozpoznając apelację zobowiązany był bowiem odnieść się do wszystkich zasadniczych zarzutów w niej zawartych. Powinien był to uczynić w taki sposób, aby po lekturze apelacji oraz uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, zarówno dla stron, jak i dla Sądu Najwyższego, stało się oczywiste, że zarzuty te rzeczywiście zostały rozważone. Tymczasem w niniejszej sprawie lektura taka prowadzi do zgoła przeciwnego wniosku. Sąd drugiej instancji wymagań tych nie spełnił, zaś jego uchybienia są oczywiste i łatwo dostrzegalne – i to bez dokonywania szczegółowej i pogłębionej analizy prawnej.

Dodatkowo skarżący stwierdził, że o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w sprawie świadczy i to, iż wspomniane naruszenia pozostają w sprzeczności z niebudzącą wątpliwości wykładnią powołanych przepisów, jak i ugruntowanym stanowiskiem judykatury.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę

przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Argumenty zaprezentowane przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowiły jedynie pewne ogólne stwierdzenia, z których miało wynikać, że Sąd drugiej instancji wydał w niniejszej sprawie rażąco wadliwe orzeczenie. Co prawda skarżący zarzucił Sądowi Okręgowemu oczywistą obrazę przepisów kształtujących wymogi proceduralne stawiane sądowi przez przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w postępowaniu apelacyjnym odnośnie do stopnia szczegółowości odniesienia się do zarzutów apelacji, niemniej nie przeprowadził wywodu prawnego, w którym wykazałby, na czym owo rażące naruszenie przepisów polegało.

Nie budzi wątpliwości, że Sąd Okręgowy dał wyraz temu, na jakiej podstawie opowiedział się za wyłączeniem odpowiedzialności ubezpieczyciela z tytułu szkody zaistniałej na skutek zdarzenia drogowego wywołanego przez nietrzeźwego kierowcę. Wyjaśnił też przyczyny, dla których przyjął, że najemca pojazdu zezwolił sprawcy szkody na kierowanie pojazdem, niezależnie od znajdowania się tegoż sprawcy w stanie po spożyciu alkoholu. Tak bowiem właśnie może być rozumiane lekkomyślne pozostawienie kluczyków w miejscu ogólnodostępnym i łatwym do ustalenia, rzecz można „w zasięgu ręki” osoby nietrzeźwej, z którą wcześniej najemca uzgodnił, że będzie jego zmiennikiem przy prowadzeniu pojazdu.

Jednocześnie zapoznanie się z motywami pisemnymi wyroku przedstawionymi przez Sądy *meriti* nasuwa wniosek, że wszechstronnie rozważyły one zgromadzony materiał w sprawie i na tej podstawie odtworzyły zaistniałe okoliczności. Sąd drugiej instancji, wbrew zarzutom podniesionym przez powoda, nie wyprowadzał z tego materiału nowych ustaleń faktycznych, lecz analizując poszczególne wątki sprawy, odniósł się do nieprawidłowości wytkniętych w apelacji orzeczeniu Sądu pierwszej instancji. Sfera motywacyjna orzeczenia Sądu drugiej

instancji, choć w istocie zwięzła, w zasadzie wyklucza możliwość oceny, że Sąd nienależycie odniósł się do kwestii podnoszonych przez skarżącego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ograniczył się w istocie do dezaprobaty stanowiska Sądu odwoławczego oraz do zanegowania rezultatu postępowania dowodowego, który okazał się dla niego niekorzystny. Z tych wszystkich względów skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1935), orzeczono jak w postanowieniu.

[ał]

A.W.